

LA SENYORETA

Na Teresa Ricart de Brandia

MORÍ EL DIA 30 DE SETEMBRE 1917 A L'EDAT DE 15 ANYS

Havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

Els seus desconsolats pares, germans, avis, cosins (presents i ausents) i demés parents, al participar a sos amics i coneguts tan dolorosa pèrdua, els pregunen que la llinguin present en llurs oracions per l'etern descans de la seva ànima.

Camprodón, Octubre de 1917.

L'HORA

La follia destructora que fa més de tres anys que constitueix l'obsessió de les grans nacionalitats europees subsisteix encare ab tota la rabiositat d'una implacable enemistat d'un verdader odi espartà.

Encare unes y altres guayten que la victòria més completa coroni llur estors pera que l'ideal qu'enlairen en llurs banderes de combat pugui ésser implantat sense restricció de cap mena ab tota llur amplitut a fi de que les generacions del pervindre ne sobtin prompte tot el benefici que deu esperarse de tan enlairat ideal concebut ab les ensenyances de tan enorme debacle.

Encare uns y altres s'entretenen en donar la culpa a llur contrari y en la premsa per medi de sofística y llarga parla de relumbron sostenir entre'ls companys de causa l'odi al enemich únich llaç que pot mantenir a falta d'altre, l'unió entre les nacions lluitants y lograr qu'aquesta se perllongui un any després de l'altre ab tota l'asquerositat d'un dol sense restriccions d'una matanza per tots els medis y d'una odiosa destrucció sense límit.

Tots volen ésser victoriosos pera que no se'ls hi demani compte de llur gestió durant la gestació y desenrotlló del pahorós conflicte quines conseqüències esboronen per la seva grandiositat y transcendència, tots els capdevanters s'esforcen en mantenir l'escalí pera que continui en els fronts de combat les lluites dels exèrcits y l'enrunament de boscos, camps y viles per l'artilleria, car tots temen que restablerta la pau el suferit poble demani compte de

la sang derramada solsament per l'incompreensible ideal d'orgullosa preponderancia.

Uns y altres deuen reflectir que la lluyta actual deu forzosament que tindre fi, que'l gegantí estors pera sostindrerla té indubtablement que cedir, que la pau s'imposará un día o altre y per lo tant que l'hora de les reivindicacions surgirá en contra de tots y de tothóm y que'ls causants de la guerra tindrán que dar compte pera ésser al menys anematisats per l'Historia. cas de poguer eludir ésser arrastrats per lo poble replert de fam y set de justicia y cansat d'ésser la victima sacrificada al caprixo y orgull de capdevanters sense escrúpols ni conciencia.

SEVERO.

La producció agrícola

Que l'Agricultura és la base més ferma de la riquesa nacional és una veritat que no necessita demostrar-se; que amb motiu de la guerra europea els agricultors han realitzat bastant bé llurs collites tampoc es pot duptar; més tampoc deixa de ser veritat que'ls agricultors no treuen de llurs finques el profit que per dret els correspon i que indubtablement treurien si deixessin la rutina i cultivessin llurs terres segons els ensenyarien les pràctiques aplicables a la ciencia agrícola moderna.

Son desgraciadament molt pocs els propietaris rurals que's dediquin o fassin dedicar als seus fills a l'estudi de l'Agricultura. El petit

comerciant es cuida molt de que'l seu fill ingressi ben aviat a l'Escola de Comerç; el gran industrial no espera a enviar el seu successor als grans centres fabrils anglesos ò alemanys: solsament l'agricultor, ab patrimoni de molta més consideració i complexitat, deixa que'l seu futur amo de l'hisenda sigui metje, advocat, sacerdot o mestre.

La Excma. Diputació provincial de Barcelona creá, amb gran acert, fa anys, l'Escola Superior d'Agricultura, on, per un Professorat competentíssim, es donen les ensenyances agrícoles segons els últims avenços.

Será de desitjar, doncs, que en aquesta época que per la proximitat de l'obertura del curs tants decideixen el seu pervindre, alguns pares s'enterressin del funcionement de dita Escola, segurs que alguns més se dedicarien a aquells estudis ab lo qual obtindrien profit propi i comuna utilitat.

L'hort de les monges

Silenci capvespral. L'hort del convent
reposa santament
tot plé d'olors divines;
son els fruiters de branques desmayades,
els préssecs d'or, les peres caputxines,
superbes arracades;
mel de clausura,
petons de sol tornats fruyta madura.

Reposa santament